

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A vas ritmusán túl**

1. A vas ritmusán túl

Tekercs-Ildikó

A fémváz szikrázva rezzent meg Alinda talpa alatt, ahogy a lány tiszta erőből taposta a fagyos pedálokat. Izmai tiltakoztak, a tüdeje kapkodta a fémes ízű levegőt, de nem lassíthatott. A szomszédos álláson álló nagymama elfehéredett arccal roskadozott, lábai már alig bírták a megszabott ritmust. A falra szerelt wattmérő mutatója baljósan ingadozott.

- Nyomd, kicsim... ne miattam... - lihegte a nagymama rekedten, szemeit a padlóra tapasztva.

- Hallgass, mama - sziszegte Alinda szorongva. - Átvesszem. Bírni fogom.

János-g534 a túlsó gépsornál megfeszített karral tekerte a saját dinamóját. Tekintete vadul cikázott az őrsem fagyos sziluettje és Alinda izzadt arca között. Összeszorította a fogát, és közelebb hajolt, amennyire a vasrács engedte.

- Alinda, sok lesz! - suttogta kétségbeesetten a fiú. - Észreveszik a kilengést!

- Nem hagyom őt - vetette oda a lány, miközben a saját mutatója vörösbe hajlott, átcsoportosítva a kért energiát.

Az őrsem nehéz léptei közeledtek a rácsozott járdán. A fémcizmák koppanása visszahangzott a csarnokban. Minden egyes dobbanás azt sulykolta: itt csupán erőforrások, pusztá alkatrészek a kolónia gépezetében. De János féltő pillantása és a nagymama elcsukló hála-sóhaja között valami más is lüktetett a levegőben. Nem a gép forgott tovább, hanem az ember.